

РЕШЕНИЕ

№ 3017

гр. София, 06.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4899** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по подадена от адвокат С П, като пълномощник на А. И. Ш. жалба срещу мълчаливия отказ на заместник – директор на Столичната Д. на В. Р. да се произнесе по направено на 28.05.2010 г. искане да бъде отменена издадената от същия административен орган Заповед № ЗДС – 681/19.01.2010 г. С тази заповед на А. И. Ш. е била наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната”, на основание чл. 75, т. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат, който поддържа жалбата. Позовава се на Директива 2004/38/ ЕО, както и на Решение № 3909/2010 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 13704/2009 г. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – заместник - директор на С. Д. на В. Р. не се представлява в съдебното производство и не е изразил становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема следното.

С издадена от заместник – директор на СДВР Заповед № ЗДС – 681/19.01.2010 г. на жалбоподателя Ш. е била наложена ПАМ „забрана за напускане на страната”, на основание чл. 75, т. 6 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). По

делото няма данни и не се твърди тази заповед да е била оспорена, поради което следва да бъде прието, че е влязла в законна сила на 16.02.2010 г. (л. 10). Забраната е наложена във връзка с направено от частен съдебен изпълнител искане, въз основа на издаден от С районен съд изпълнителен лист, с който е установено изискуемо задължение на лицето, в размер на 16 000 лева, заедно със съответните лихви.

На 28.05.2010 г. от страна на адвокат С П, упълномощен от А. Ш. е направено писмено искане, вх. № ЯДС -7555/28.05.2010 г. (л. 15) органът, издал заповедта да отмени същата, като е цитирано споменатото по – горе решение на ВАС, както и текстове от Директива 2004/38/ ЕО. До 23.06.2010 г. и до настоящия момент сезираният с искането административен орган не се е произнесъл по същото с изричен акт.

Жалбоподателят оспорва мълчаливия отказ, но изложените в жалбата и в съдебно заседание аргументи касаят по същество законосъобразността на наложената ПАМ. Твърди се, че заповедта, с която е наложена ограничителната мярка противоречи на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ ЕО, както и че материалноправната разпоредба на чл. 75, т. 6 ЗЮБЛД противоречи на директивата. Искането е Съдът да отмени мълчаливия отказ и Заповед № ЗДС – 681/19.01.2010 г.

Предвид данните за депозиране на искането до административния орган подадената на 29.06.2010 г. до Съда жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима за разглеждане.

Не се спори, че заповедта, с която е наложена ПАМ е влязла в сила и съответно е произвела целения резултат. Административното производство за издаване на индивидуален административен акт за отмяна на Заповед № ЗДС – 681/19.01.2010 г. е започнало по инициатива на засегнатото лице – жалбоподателя Ш.. Така, както е изложено това искане може да бъде квалифицирано условно с правното основание по чл. 99, т. 1 АПК, с уговорката, че жалбоподателят не разполага с инициативата да го направи. Производството по искане за възобновяване на влязъл в сила акт, според чл. 103, ал. 2 АПК се подчинява на установените в Глава шеста процесуални правила. От друга страна, от неясната разпоредба на чл. 78а ЗБЛД може да се направи извода, че органът, издал заповед за налагане на ПАМ може сам да отмени същата, при наличие на промяна на обстоятелствата, въз основа на които е било наложено ограничението. Според решаващия съдебен състав и в двете хипотези административният орган дължи изрично произнасяне с индивидуален административен акт, по отправено до него искане да отмени акта, който сам е постановил. Този извод Съдът обосновава и с непосредствената приложимост на текста на чл. 27, ал. 1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, от 29 април 2004 г., относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите–членки, както и с убеждението си, че нормата на чл. 75, т. 6 ЗБЛД, като противоречаща на директивата не следва да бъде прилагана. С тази норма е

въведено ограничаване на правото на излизане от държава – членка, като част от правото на свободно движение (чл. 21 от Договора за функционирането на Европейския съюз, предишен чл. 18 ДЕО). Основанията за предвиденото в закона ограничаване не са предвидени в директивата, поради което пряко ѝ противоречат.

С оглед изложените съображения Административен съд С. – град, 14 състав намира, че следва да отмени мълчаливия отказ на заместник – директор на СДВР да се произнесе с изричен акт по отправено до него писмено искане, вх. № ЯДС -7555/28.05.2010 г. Съдът приема също, че решаването нас въпроса, с който е сезиран органът е предоставено на неговата преценка и за това делото, като преписка следва да бъде изпратено на заместник – директора на СДВР с указания да се произнесе с изричен административен акт, като се съобрази с дадените по – горе задължителни указания по прилагането и тълкуването на закона, при условие, че приеме искането за процесуално допустимо за разглеждане по същество.

Така очертанния изход на съдебния спор определя като частично основателна заявената от жалбоподателя претенция за присъждане на разноски. Представено е (л. 16) подписано от А. Ш. пълномощно за адвокат П, както и договор за правна защита, неподписан от упълномощителя, в който е отбелязано, че последният е заплатил 300 лева от уговорената сума в размер на 1000 лева. Доколкото копие на договора е заверено от процесуалния представител Съдът приема, че същият е получил 300 лева, който, заедно с внесената държавна такса от 10 лева представляват направени от жалбоподателя разноски за водене на делото, в размер общо на 310 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК Административен съд С.-град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. И. Ш. мълчаливия отказ на заместник – директор на Столичната Д. на В. Р. да се произнесе по направено на 28.05.2010 г. искане да бъде отменена издадената от същия административен орган Заповед № ЗДС – 681/19.01.2010 г.

ОСЪЖДА Столичната Д. на В. Р. да възстанови на А. И. Ш. – ЕГН: * държавната такса и възнаграждението за един адвокат, в размер общо на 310 лв. (триста и десет лева).

ИЗПРАЩА преписката на заместник – директора на СДВР за произнасяне, съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: